

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 3968/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јовица Остојин, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2884/19 од 21.08.2019. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2884/19 од 21.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2884/19 од 21.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 43/19 од 20.06.2019. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 29.01.2016. године до 25.12.2017. године, плати укупно 238.041,55 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у изреци пресуде. Обавезан је тужени да тужиљи на име неисплаћене накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 29.01.2016. године до 25.12.2017. године плати укупно 93.765,05 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни износ ближе одређен у том ставу изреке, као и да на наведене износе тужиљи уплати изостале обавезе код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Републичког фонда за здравствено осигурање по основу доприноса, као и да тужиљи накнади парничне трошкове од 72.372,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2884/19 од 21.08.2019. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 43/19 од 20.06.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да разлози за одлучивање о ревизији нису основани.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 29.01.2016. године до 25.12.2017. године. Тужени је новонастало привредно друштво од матичног привредног друштва ВВ код којег је тужиља била у радном односу, па како је тужиља сада у радном односу код туженог ББ, овај тужени је у обавези да плати неисплаћену накнаду за утужени период. Побийана одлука је донета у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о постојању пасивне легитимације туженог и стога у овом предмету нема потребе за одлучивањем о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора поднета је 28.01.2019. године, а вредност предмета спора је 331.806,60 динара.

Имајући у виду да је реч о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законски цензус за изјављивање ревизије од 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то Врховни касациони суд налази да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

